

странство, то ще да принуди и неприятелът да раздѣли своята сила; а това ще да бѣде твърде полезно и за самата чета и за главната войска. Колкото за самиятъ съставъ на тие чети, ние мислиме, че по равниците трѣба да са намиратъ повече коняници, а по планините и по бърдовитите мѣста повече пѣшаци.

31) Ако земеме въ съображение нашите мѣста, то четите трѣба да бѣдатъ съставени така: сѣка чета трѣба да има не повече отъ 600 хора. Изъ тѣхъ, 500 души трѣба да бѣдатъ пѣшаци, а 100 души коняници. На сичката чета трѣба да заповѣда единъ четоведецъ (войвода); а надъ сѣки стотина души по единъ стотинаринъ. Освѣнъ това, сѣки десетъ души трѣба да иматъ свой десетаринъ. Тие старѣйшини трѣба да бѣдатъ избрани отъ войводата. Освѣнъ това, при четата трѣба да са намира (спорѣдъ мѣстото и спорѣдъ времето) по единъ старѣйшина, който е длъженъ да изпълнява административната часть, и единъ ученъ офицеринъ,